

poezie od 15 let

3. místo Lucie Marciánová

Slečna Zkáza

„Člověče,
s takovou tíhou na bedrech žít,
to je neskutečné!
Ke zpovědi měl by si jít,
jinak tě to zabije.
Žít s tímhle od začátku do konce,
vryto ve tvé kůži,
tancovat s tím po louce.
Tohle,
tohle je nemožné.
Pověz to světlu,
pověz to tmě,
hlavně jen to nedus v sobě.
Nevíš, co se stane,
pokud vlije se to do tvé krve.
Jen chraň se, chraň,
před zkázou,
které cestu si dal.
Byl jsi v těchto mukách dlouho,
co když už nepocítíš
lásku a klid,
milost a svit,
svobodu a pochopení.
Co když už svět pro tebe
nebude takový,
jaký měl být?“

Tahle slova
jako svého bratra znám.
Jsou až moc častá,
už téměř bezvýznamná.
Nevědí totiž,
že ona zkáza,
které mapu jsem dal,
v čase čaje dorazila.
Nevědí totiž,
že je to má stará známá.

Známe se z dávná.
Přišla náhle,
s temnotou místo pláště.
Nevěděl jsem,
kdo jest zač,
proto dveře otevřel jsem
a nahlas zvolal:
„Dobrý večer,
jen račte dál.
Smím se ovšem zeptat,
zda vás znám?“

Slečna Zkáza, představila se.
Studený pot naskákal mi na tváře.
Pohostil jsem ji jako krále,
nevěděl jsem, co tak náhle,
někdo jako ona přivítal mne.

Mezi tichem,
nalil jsem čaj,
měl jsem tušení,
že přišel ten čas.

„Vím o tvých mukách,
kterými sis prošel
a vím o těch,
kterými se brodit budeš.“
Řekla tiše.
„Nech mne udělit ti nabídku,
aby ses ještě na chvíli
mohl vyhnout pomníku.“

Strnul jsem.
Už věděl jsem,
proč přišla až sem.

„Tak uděluj, honem,
nebudu nic víc než poctěn.
Nemám co bych dal či bral,
za kapku svobody bych se i rval.“

Usmála se, čaje upila.
„Nuže dobrá,
posel špatných zpráv,
bude tvá přezdívka nová.
Půjdeš k lidem přede mnou,
oznámit jim novinu,
že každou chvíli mne
ve dveřích zahlédnou.“

Srdce se mi zastavilo,
nevěděl jsem,
zda není lepší zahynout.

„Nuže dobrá.“ Pravil jsem,
nastavil ruku,
nebál se.
Náhle necítil jsem vůbec nic.
Možná to bylo dobře,
to se již nedozvím.

Od té doby se po večerech toulám
a těm chudákům do snů šeptám,
že nadešel jejich čas.
Jejich pohledy si do deníku kreslívám.
Nadále čtu v nich jako v knihách.

Ovšem, posluchači,
když tu s tebou takhle sedím,
jsi si ty sám jist,
že opravdu bdíš?
Protože já cítím,
že ty se již neprobudíš.
Protože Slečna Zkáza už o tobě dávno ví.
Nesnaž se,
už stojí ve dveřích.